

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 6161/08
21.05.2009. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгана Скока, председника већа, Душанке Марјановић и Жељка Шкорића, чланова већа, са саветником Врховног суда Србије Радојком Маринковић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужилаца АА и ББ, које заступа пуномоћник АБ, адвокат, против туженог Министарства рада и социјалне политике Републике Србије, Сектора за бригу о породици и социјалну заштиту, Одељења за управно-надзорне послове, ради поништаја решења број 570-03-00256/2008-14 од 10.07.2008. године, у предмету усвојења малолетног детета, у нејавној седници већа, одржаној дана 21.05.2009. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ ОДБИЈА**.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужилаца и жалба ВВ, изјављена против решења Центра за социјални рад општине Петровац и Жагубица, Одељења у Жагубици бр. 560-142/07 од 09.05.2008. године, а којим је одлучено да није у најбољем интересу детета усвојење мал. ММ, рођене бб. године у ГГ од непознатог оца и мајке ВВ, држављанке Републике Србије, од стране супружника ББ и АА.

Поднетом тужбом, тужиоци оспоравају законитост решења туженог органа. Наводима тужбе указују да им у поновном поступку пред првостепеним органом није дата могућност учешћа у поступку. Сматрају да се из списка целокупног предмета не види зашто споразум између њих, као усвојитеља, и родитеља детета није у најбољем интересу детета, да је погрешан закључак другостепеног органа да је сагласност мајке мал. ММ за усвојење мотивисана жељом да се ослободи родитељске одговорности и да је то од пресудног значаја за утврђивање чињеница да ли је у најбољем интересу детета да се повери на усвојење тужиоцима. Ово нарочито код чињенице да мајка није у могућности да врши родитељска права, те сматрају да је логично да се нађе најбољи и најбржи начин да се заштити интерес детета. Вођењем дугог поступка сматрају да се сигурно неће наћи тај најбољи интерес за дете које се налази у хранитељској породици и које већ има више од годину и по дана. Са изнетих разлога предлажу да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Испитујући законитост оспореног решења у смислу члана 39. став 1. Закона о управним споровима („Службени лист СРЈ“, број 46/96), оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, Врховни суд Србије је нашао:

Тужба није основана.

Правилно је, по оцени Врховног суда Србије, одлучио тужени орган када је одбио, као неосновану, жалбу тужилаца изјављену против првостепеног решења, налазећи да је то решење донето на основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања и уз правилну примену одредаба члана 89, члана 95. став 1. и 2., члана 314. став 1. и 2., члана 315. став 1. и члана 317. став 3. Породичног закона („Службени гласник РС“, број 18/05).

Ово због тога што се из образложења оспореног решења и списка предмета, који су достављени суду, види да је у поступку, који је претходио доношењу оспореног решења, процена најбољег интереса мал. ММ заснована на закључку стручног тима Центра за социјални рад општина __ и __ за заштиту деце и омладине бр. 560-142/07 од 06.05.2008. године, као и мишљењу стручног тима другостепеног органа бр. 570.03.256/2008-14 од 07.07.2008. године, који се заснивају на релевантним чињеницама, а који упућују на закључак да је склопљени споразум о усвојењу између тужилаца и мајке детета ВВ мотивисан жељом супружника да реализују усвојење али да се заобиђе уобичајена процедура предвиђена законом, који прописује да избор усвојитеља за дете врши надлежни орган старатељства из јединственог личног регистра усвојења, тако да је трајање процедуре након добијања подобности за усвојење до реализације усвојења неизвесно, као и жељом мајке ВВ да се ослободи одговорности према детету. Како је одредбом члана 317. став 3. Породичног закона прописано да се избор будућих усвојитеља не врши ако усвојитељи и родитељ, односно старатељ детета, споразумно изврше избор и ако орган старатељства процени да је такав споразум у најбољем интересу детета, по оцени суда, из правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања произлази да је у правилно проведеном поступку, на основу стручног налаза и мишљења, утврђено

става произлази да је у правилно проведеном поступку, на основу стручног мишљења и мишљења, утврђено да није у најбољем интересу детета мал. ММ усвојење од стране тужилаца, то и суд налази да је одлука првостепеног органа од 09.05.2008. године правилна и на закону заснована. При томе је тужени орган у образложењу оспореног решења оценио све наводе жалбе и за ту оцену дао довољне и јасне правне разлоге, а како исте наводе тужиоци понављају у тужби, то разлоге из образложења оспореног решења овај суд у свему прихвата као правилне и на закону засноване.

Полазећи од изнетог, Врховни суд Србије налази да оспореним решењем није повређен закон на штету тужилаца, а да је донета одлука у интересу малолетног детета, па је на основу члана 41. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

дана 21.05.2009. године, У.бр. 6161/08

Записничар Председник већа-судија

Радојка Маринковић, с.р. Драган Скоко, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Оливера Стругаревић

РР